

РЕШЕНИЕ

№ 1923

гр. София, 16.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова

Петя Стоилова

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **607** по описа за **2020** година докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от АПК, вр.чл. 63, ал. 1, изр.2-ро от ЗАНН.

С решение № 299533 от 12.12.2019г., постановено по н. а. х. дело № 12399/ 2019г. по описа на Софийски районен съд, НО, 121 състав е потвърдено Наказателно постановление № 389680-F397335/ 13.12.2018г., издадено от началник сектор „Оперативни дейности“ – С. в Централно управление на Национална агенция за приходите, с което на [фирма], ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. на основание чл. 185, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/, за извършено нарушение на чл. 118, ал. 1 от ЗДДС.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр. чл.63, ал.1 от ЗАНН решението е обжалвано от [фирма] с искане да бъде отменено. В касационната жалба е наведено отменителното основание по чл.348, ал.1, т.2 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът се представлява от адв. Г., която поддържа жалбата.

Ответникът, административно-наказващият орган, се представлява от юрк. Й., която оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за нейната неоснователност.

Съдът, като провери служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, съответствието на

решението със съществените процесуални правила и материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, е неоснователна.

К. контрол за правилност на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Според задължителните за тази инстанция фактически установявания на СРС, на 27.07.2018г. контролните органи при ТД на НАП - С. извършили проверка в търговски обект – щанд за сладолед „В. – Atelier del G.“, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма]. Орган по приходите в ТД на НАП-С., извършил контролна покупка на обща стойност 2.80 лв., заплатена в брой. За приетото плащане не била издадена касова бележка от монтираното в обекта фискално устройство № DY407290 и фискална памет № 36543062. След легитимирането на органите на НАП от фискалното устройство е отпечатан дневен финансов отчет № 1018900/ 27.07.2018 г. и КЛЕН за дата 27.07.2018 г., от които е установено, че продажбата не е отразена като регистрирана чрез издаване на фискална касова бележка. Констатациите от проверката били отразени в ПИП № 0399781/27.07.2018 г. За констатираното нарушение бил съставен АУАН № F397335/31.07.2018 г., предявен и подписан от представител на жалбоподателя, като от правна страна нарушението било квалифицирано като такова по чл. 118, ал. 1 ЗДДС. Въз основа на така съставения АУАН е издадено атакуваното НП.

При горната фактическа обстановка СРС приема, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. НП е законосъобразно, като по безспорен начин се установяват извършването на нарушенията, обстоятелствата, при които са извършени, както и лицето, което следва да бъде административно наказано. Изложени са съображения за неприложимост на чл.28 ЗАНН.

Решението е правилно.

Съгласно разпоредбата на чл. 185, ал.1 от ЗДДС на лице, което не издаде документ по чл. 118, ал. 1, се налага глоба - за физическите лица, които не са търговци, или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци. В чл. 118, ал.1 от ЗДДС е регламентирано че всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство /фискален бон/. Безспорно е, че санкционираният търговец има качество на задължено лице по смисъла на чл. 118, ал.1 от ЗДДС, поради което е длъжен да регистрира и отчита извършените от него продажби чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство. По тази причина [фирма] е субект на задължението по чл. 118, ал.1 от ЗДДС. Константна е съдебната практика че при прилагането на чл. 83, ал.1 от ЗАНН като изключение от общия принцип на ЗАНН за личната

административно-наказателна отговорност на физическите лица, когато в нормативен акт е предвидена възможност за реализиране на такава отговорност по отношение на юридически лица и еднолични търговци за допуснати нарушения при осъществяването от тях дейност, тази отговорност е обективна, безвиновна и при реализирането ѝ не може да се търси и доказва вина, независимо от формата ѝ. Затова касационният съд не споделя защитната позиция на касатора, че ангажирането на отговорността на [фирма], чрез налагане на имуществена санкция по чл. 185, ал.1 от ЗДДС за виновно извършено административно нарушение от страна на продавач – консултанта противоречи на закона. Обективният характер на регламентираната в чл. 185, ал.1 от ЗДДС отговорност, изключва изследването и обсъждането на въпроса за вината. Достатъчно е със санкционираното деяние да са осъществени обективните елементи от състава на административното нарушение. Като отговорността на търговеца не е обусловена и не е предпоставена от личната административно-наказателна отговорност на физическото лице продавач-извършител на нарушението. Отговорността на физическото лице не изключва и не поглъща тази отговорност.

Съгласно чл.52, ал.4, изр.1 ЗАНН преди да се произнесе по преписката, АНО е длъжен да провери акта с оглед неговата законосъобразност и обосноваост, да прецени възраженията и събраните доказателства. АНО няма, обаче, нормативно задължение да обективира писмено тази си преценка в текста на наказателното постановление. Излагането на такива съображения не е предвидено с чл.57, ал.1, т.1–10 ЗАНН като задължителен реквизит и така обсъждането на възражението по чл.44, ал.1 ЗАНН може да е само част от факултативно му съдържание. НП е издадено след извършена по чл.52, ал.4, изр.2 ЗАНН преценка с нормативно предписаното с чл.57, ал.1, т.1–10 ЗАНН съдържание, което е достатъчно за формалната и процесуалната му законосъобразност.

Настоящият състав споделя изводите на СРС за неприложимост на чл.28 от ЗАНН. Обстоятелството, че нарушението е извършено за първи път е взето предвид при определяне на размера на имуществената санкция. Налице са и вредни последици, тъй като всяко неотчитане на осъществена продажба с налично и въведено в експлоатация фискално устройство води до липса на отчетност, с която директно се засяга фиска.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и законосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на по 100 лв. за двете инстанции, или общо 200 лв.

Водим от горното и на основание чл. 221,ал.2, предл.1 от АПК, вр. чл.63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, XVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 299533 от 12.12.2019 г., постановено по НАХД № 12399/2019 г., Софийски районен съд, Наказателно отделение, 121 състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 (двеста) лева.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: